

4050.

*Военни разходи: 2017г - \$ 1,7 трилиона,
Очаквани за 2030г - \$2.75 трилиона.
(Списание, „Time”, Февр. 4/11.2019г)*

Способността добре да се убива
Разви се до космични висоти,
Нагоре сочи линията крива
И харчовете никой не пести.

За трилиони долари какво ли
Човешко стадо може да умре
И колко мъка, кърви и неволи
Земята годна е да побере?

Въпросите остават безответни –
На много хора те не са по вкус,
Минават в алинеята „секретни”
В свят, който готви се да бъде пуст.

И той със сигурност такъв ще стане
Ако безсмъртна все е глупостта ни.

4051.

Цветът на най-голямата посредственост
Отдавна в парламента заседава,
Където благинки и неподследственост
Това занятие осигурява.

Един на друг премерват си законите,
На бизнеса им за да са по мярка
И уточняват ги по телефоните,
Командвани от лична секретарка.

Нахалната им смелост няма граници,
Когато се измерва алчността им –
„На масите народни сме избраници
И най-добре какво им трябва знаем,

Не можете срещу ни да се борите,
Защото нас ни пазят прокурорите!”

4052.

Човеколюбието на грабителя
Признателност навярно заслужава,
Краде по левче той от потребителя,
Но потребителят не обеднява.

Сред колектива на милионерите
Със оправдана гордост се нарежда,
Вина не виждам как ще му намерите,
Която към затвора да отвежда.

Най-благородните между крадците ни
Ни грабят със по малко, но редовно,
За чисти пред Закона те са считани
Безпрекословно, даже безусловно.

Народът с „мечка страх, а мен не страх”,
Не вижда бъдещето си без тях.

4053.

*“В подмолите на съдбата” Какво
хубаво заглавие за всичко!*

Обичам пестеливия писател
С душа многообразна и загадъчна,
На себе си е сам работодател
И работата му е безотпадъчна.

Литературните си екскременти
Не хвърля - те в кашони са поставени
В очакване на звездните моменти,
Когато ще послужат за издаване.

И ето, че превръща ги във книга,
Оформена, готова за витрината,
Чрез нея славица дори постига,
Защото е „творбата на годината”.

На гениите ни национални
И екскрементите са гениални!

4054.

Живеем на планетата под наем
И плащаме го кой с каквото може –
Във брой или чрез дългосрочен заем
Според повелята на дядо Боже.

Дордето се обърнем срокът свършва,
Напускаме квартирата навеки,
Животът като съчка се прекъсва
И за делата си ще се отчита всеки.

Едни дълга си в рая ще изплащат
Като слуги на ангели крилати
И на Земята картички ще пращат
Със изгледи от райските палати...

А други, на греха си за награда,
С пороците си ще помагат в ада.

4055.

Дали на мен единствен ми се струва,
Следейки подвизите на властта,
Че алчността навсякъде царува
И нейна мярка е безкрайността?

Тя инкубатор е на богаташи,
Белязани с неизтриваем знак,
Че за управата са „вечно наши”.
А всеки друг ѝ е „народен враг”.

Но може би греша. И задоволение
Обгръща ненагледната ни власт,
Народът е преситен от охолство
И за протести не надига глас.

Той предано притворил е очи
И си мълчи... Мълчи! Мълчи!! Мълчи!!!

4056.

Невинните? – Не са ли те запас
В изхранването на жестокостта?
Със стръв ги изразходва злата власт,
За да опази своята нищета.

Живеят с име, мрат като числа,
Статистиката става техен гроб,
Щом кървава река е придошла
Да извести поредния потоп.

Човешкият пълнеж, това са те,
На праведните жертвеният куп
И този куп безпаметно расте,
Попълван с всеки нов невинен труп.

Сред мъртвите на всяко общество
Те се оказват вечно мнозинство.

4057.

Чрез дарбата на самоаблуждаване
Тираните приспиват съвестта,
Но будят я преди обезглавяване,
Когато се разделят със властта.

По време на съдбовното явление
Величието им изчезва в миг
И го замества явното съмнение,
Че някой между тях е бил велик.

Те цял живот са колекционирали
Със непоколебимост чужда смърт
И във това опора са намирали,
Характерът им да изглежда твърд.

И той е твърд но само до пред входа
На кобния тунел към ешафода.

4058.

Вълнувам се от чуждото нещастие,
Поднесено от талантлив писател,
Когато собственото ми участие
Е в ролята на съвестен читател.

Отбягвам среща с живото страдание,
Изглежда ми дори неестетично -
Възвишено е моето внимание
И то в държавен смисъл, а не лично.

Аз предпочитам чрез благотворителност
Да защитавам своята съпричастност
И искрената си чувствителност
Към повсеместните неволи в частност.

Със кражбите си вредом съм прочут,
Но всичко съм наградил с честен труд.

4059.

На кръстословица, че е подобна,
С това корупцията е известна
Из цялата република народна –
Хоризонтална и отвесна.

Хоризонталната е маломерна,
Но тя обхваща маса многобройна
Сред цялата ни общност правоверна,
Предназначена за съдба достойна.

В отвесната се трудят яки хора,
Там мизата е често шестозначна,
Достатъчна да купи прокурора,
А и властта чрез обич извънбрачна.

Така те двете мирно съществуват
И е възможно даже да векуват.

4060.

Каквото ценно и да са откривали,
Сега или във миналото, те са
Не повече от силни, кротки биволи,
Зажеглени в колата на прогреса.

Ахил, но не и Архимед възпяван е
В поеми, драми, оди и сонети -
За учените само оцеляване
Награда скромна е през вековете.

Мнозина даже от това лишени са,
Почиват си в гробове многотомни,
А хората на футбола и тениса
Са с имена, които всеки помни.

Защо това отколе все така е,
Навярно само дядо Господ знае.

4061.

Партийността бе само предпоставка,
А на Политбюро да бъдеш зет
Се смяташе решителна заявка
Съдбата да те надари с късмет.

В Политбюро не бяха многодетни,
Но тук-там някой беше с дъщеря
И тя за кандидати безмонетни
Бе в Партията партия добра.

Един зет преобърна се в писател,
От друг се пръкна важен дипломат,
А трети профсъюзен бе деятел -
На чашката приятел всепризнат.

Те, влюбени в работния народ,
Прославяха свободния живот.

4062.

Глави за своите артистични цели
Факирът сваля, но ги после връща,
А вождът ни главите отсече ли,
Той в част от славата си ги превръща.

Без смърт безсмъртие не го спохожда
И той сред хората я ръси щедро,
Така се ражда любовта към Вожда
Чрез произведената смърт „на едро”.

Но неговата смърт непрежалима
Подвластните със сълзи ще облеят
И споменът за него ще го има,
Защото ще го пази мавзолеят.

В основата на всяка земна власт
Стои „Държавата това съм аз!?”

4063.

Защо ли наумих си да сравня
Марксизма с мит за „вечния двигател“?
И двата във по-нови времена
Светът по дяволите ги е пратил.

„Двигателят“ се тихо провали,
А другият поиска кръвна такса:
Човечеството му я задели,
Но загубите трудно ще навакса.

Избитите са вече милиард,
Смълчани, укротени, без Родина,
Което не постигна Бонапарт,

Марксизмът без усилие надмина
И чака някой кандидат за слава,
Да се опита да го съживява.

4064.

Причина-следствие, причина-следствие,
Притискат ме във робския хомот,
Животът ми превърна се във бедствие
За слава на свободния народ.

От моя дом ме най-напред изритаха,
„Халал да им е...” мислех си на глас,
Но после непрекъснато ме питаха
Дали засегнат съм от тази власт.

Това бе безсъмнено предпоставката
За нови строги мерки срещу мен –
Поискаха и взеха ми оставката
Един прекрасен, топъл майски ден.

А за курорта „Слънчев удар”* чух, че
Добре е да си занеса кожухче.

** „Слънчев удар”* - така са наричали
концлагера край Ловеч, къдео зиме, лете,
честа диагноз била „починал от слънчев удар”...*

4065.

Страната ни бе кораб безпилотен,
Незнанието бе другар, не враг,
Затуй на всеки стотен неграмотен
Във Партията бе един с РАБФАК*.

Другарят Сталин мислеше за всички
Трудящи се, включително за мен,
А ние, ученици, ученички
Го славехме достойно всеки ден.

Така успяхме да останем живи
При власт, която бе безродна власт,
Докато мряха цели колективи,
За да не бъда между тях и аз.

Сред много песни, а и чрез възпяване,
Просъществува мойто оцеляване.

*РАБФАК – Работнически факултет.

4066.

Историята, ясно, не ни учи,
Но е способна да ни удиви
Чрез онова, което, щом се случи,
За чудо трябва да се обяви.

За Аристотел* знае се, че бил е
На Свободата убеден гарант,
А Енгелс защитавал с всички сили
Работниците като фабрикант.

Милионерите социалисти
От парламента също дават знак,
Че те са всъщност праведници чисти,
Болеещи за честния бедняк.

Историята в глъбините свои
Е пълна със двуобразни герои.

**Аристотел в завещанието си подарява
робите си на свои близки.*

4067.

В съюз със политически диктатори
Отвсялде напират плагиатори:

Преписват те наред, каквото падне,
Преписват сутрин, вечер и по пладне,

И титли, (лесно е да се досетите),
Затуй им дават университетите.

Роднините им също като хала,
Превземат с щурм научната централа,

Превръщайки се във преподаватели
И в разни комитети заседатели,

С което делото си умножават
И нови свои кадри възпитават,

За да издигнат до висико качество
Отечественото ни преписвачество.

4068.

Червена Партия, животът сивкав,
Откакто помня, вожд е ТодАр ЖивкАв* ...

За враг, за да не бъда набеждаван,
Да гъна колене съм принуждаван

Пред статуи безмилостни, които
Ме гледат заплашително сърдито,

А агитаторът ми заповядва
Кога да викам „Да живее!” с брадва,

Изливайки пред трудовите маси
И образа на вожда радостта си,

Че моята димитровска родина
Е копие на райската градина...

Това обаче, който не признае,
Във „Белене” ще иде да копае!

*Така го произнасяха активистите.

4069.

Смирение сърцето ми опложда,
Щом пея за семейството на вожда
И песни аз отвред ще събера
Във чест на неговата дъщеря.

А зет му, гениален гуляйджия,
Със дни и нощи можеше да пие
И да показва гордо среден пръст
От името на своя важен тъст.

Тя, щерката, бе птичка лекокрила,
Земята цяла бе обиколила
И проповядваше на дълж и шир,
Че ужким всички ще живеем в мир.

Подкрепяше я цялата страна.
Въпросът беше „На каква цена?”

4070.

Отдавна Свободата е в ярем,
Несбъдната е нашата надежда,
Не оди трябват ѝ, а реквием,
А всичко друго до лъжи се свежда.

Успя Бог своя син да възкреси,
Но нея я остави полумъртва
Безпомощна затвора да краси,
Докато Той годините превъртва.

Все някой нейде, чувства се щастлив,
Щом му разказват приказки за нея,
Но кой ли после ще му бъде крив,

Когато схване правдата къде е,
Защото, както всеки друг от нас,
Ще продължи да бъде в нейна власт.

4071.

Държавна мъдрост, лично прецедена
В четирсет тома стеле се пред мен,
Побрала в тях партийната Вселена
През визора на едничък нейн член.

Поредицата кой не би я купил,
Та Годор Живков беше жив класик,
Той всичките рекорди беше счупил
Чрез скромност и във скромността велик.

Когато линията беше крива,
Той я изправяше с един замах,
Родината за да е щастлива
Под слънцето на здрав целебен страх.

Във същност слънцето бе той самият –
Звезди изгряваха докле ни бият.

4072.

„Мироопазване”, красиво слово,
Но ако срича се от подлеци,
Да стане мръсно слово е готово,
Макар прикрито с лаврови венци.

Подобно слово за войната няма,
Но пазят я и генерал, и цар,
Живее тя с голямата измама,
Че на нещастията ни е цяр.

Тя горестите вещо умножава
И също като злобен алхимик
Кръвта умее да превръща в слава
Чрез мрачен заклинателен език.

За ордени и героични дати
Не липсват нивга смели кандидати.

4073.

Забравата почиства паметта ни
По някакъв закон неумолим
И само тук-там спомени подбрани
Понявга пречат лесно да заспим.

ГУЛАГ до невъзможност бе ужасен,
Но кой ли иска да го помни днес?
Живот да се живее безопасен
Е в главният обществен интерес.

Припевът „Жертвите не са напразни!“
Със помощта на Времето можа
Задълго лековерните да блазни
И те повярваха в една лъжа.

Забравата изгубва своята сила,
Когато спре до братската могила.

4074.

Той, документът, влезе на шега
В живота на човека, но в последствие
Измести го и между тях сега
Не съществува вече съответствие.

Човекът малко значи за властта,
За него съди тя по документите,
За брат, сестра, за майка и баща,
Описани усърдно от агентите.

Така следи човешкия живот,
Затворен сред словата в досиетата,
А техният паричен оборот
Заплата дава на ДС-момчетата.

Човека тя на мушката е взела
Единствено в момента на разстрела.

4075.

На „малък” и „голям” фашист фашистите
Се мереха по хитлерово време,
Така измервахме и комунистите,
Щом Сталин съумя властта да вземе.

Под тях бе безпартийно население,
А робството бе неговото право,
За да заслужи с честно подчинение
Страх от нищожеството величаво.

Откак затънахме във демокрация
И с граждански права сме пребогати,
Започна да се чувства сегрегация
На „малки” и „големи” демократи.

Това не е ли знак на Свободата,
Че робството пак чука на вратата?

4076.

Тя може, но не иска да е друга
Когато с всички сили ни изтъква,
На вожда, че е втората съпруга -
Заслугата, с която ще изпъква.

И тя изпъква... Но с какво обаче? –
Със недодяланост самодоволна,
Със смешен словоред и много „значи”,
Най-вече по причина алкохолна.

Обича да ѝ казват „първа дама”,
(Макар това понявга да отрича),
А всъщност по закон такава няма
И затова с пагон ще я накича.

Защо ли да не стане генералка! –
От умственост потребността е малка.

4077.

Аз зная Правило, чието спазване
Не подлежи на никакви промени:
Добрите неизменно са наказвани,
А лошите добре възнаградени.

Защо така е, няма обяснение,
Мълчат по този повод мъдреците,
Всевишният навярно има мнение,
Но то е част от мислите му скрити.

Търкалят се един след друг режимите
И всеки с кръв опитва да се мие,
За нас са всичките непоносими те,

Но да търпим орисани сме ние
И се стремим, когато с нас работят,
Поне по мярка да ни е хомотът.

4078.

Преображение комунистическо
Историята мълком разреши
И после чрез въздействие химическо
Избелиха червените души.

Избелени сега са президентите
И премиерите ни покрай тях,
Избелени са на ДС агентите,
Превърнали във злато своя грях.

А под земята спят от тях убитите,
Пръстта закрива техните очи,
Задълго със забрава са покрити те,
Защото споменът за тях горчи.

Но неизменен белег на властта
Остава пак „жестока простота”.

4079.

На историческия битпазар
Най-евтино се харчи Свободата,
Продават я и президент, и цар,
Продават я и със, и без предплата.

Какво от туй, че е фалшификат,
Опомнянето вечно закъснява,
А тя, като музеен експонат,
Ще продължава слава да раздава.

„Умрял за Свободата!” ще звучи
И даже на молебен ще се пее,
Обаче скромно ще се премълчи
„При Свободата да се поживее!”.

Със мисълта, че може да я има,
Реалността ни става поносима..

4080.

Намирам любопитна аналогия
В съвременната микробиология
Със днешните велможи и царе,
Която всеки лесно ще съзре.

Известно е, че вирусите в клетката
Наместват се, за да ѝ видят сметката,
А същото с народа всеки цар
Извършва с правото на господар.

Той на живота смисъла намира си
В това, което правят всички вируси –
Да бъде за народна сметка сит
Във ролята на пълен паразит.

Затуй от малък учат всеки вожд
Как да убива с вилица и нож.

4081.

Запяват на бездарието химна
Стотици храненици на властта
И песента, макар нелегитимна,
Прославя властващата нищета.

Поробеният длъжен е да вярва,
Че той не би в прекрасен свят живял
Без вожда, който пътя му прокарва
И без когото да умре е щял.

Една от странните природни тайни
Е въплътена във въпроса: Как
Постановяват богове незначайни
Умът да се командва от глупак.

С Небето свято липсва връзка пряка,
Но все пак отговор Човекът чака.

4082.

Различни степени на бедност има
Смъртта от глад обаче е една,
На Сталин и на Чърчил е любима
По време на война и без война.

Единият във Индия прочу се
Със милионите от жертвен глад,
А другият със милиони руси
Попълни плановия си наряд.

Успяха да премахнат много хора,
Коего не успял е никой друг –
Короната над хълма на позора
Седи под знамето със сърп и чук.

Докато в този свят Човек живее,
То няма да престане да се вее.

4083.

„Отдавна вече няма бял човек.
Земята е населена с мулати,
Съдбата във луксозен бял ковчег
Човека бял във Вечността изпрати”.

Така ще пише бъдещ историк,
Поглеждайки назад във вековете
И ще си спомня неговия лик
По остарели нявгашни портрети.

„Създаде той немалко добрини,
Но и допусна твърде много грешки
Чрез ред братоубийствени войни,
Наричани със право нечовешки.

Порок и добродетел не спести,
Но нека кажем „Бог да го прости!”

4084.

Човешкият напредък е неспирен,
Но кой му е неспирният творец?
Къде ще трябва той да бъде дирен?
Дали е дявол, бог или светец?

Не зная. Но ми е добре известно,
Че между големците той не е,
Макар да проповядват повсеместно
Заслугата на „Вожда и Сие”.

Не е и сред поредните тъпаци,
Обсебили и парламент, и власт,
Който носят почетните знаци
На правото да грабят всички нас.

От скромност не се перчи по мегданите
И не присъства често по екраните.

4085.

*Защото там, далече, в Кремъл, под глобуса, в
нощта запален,
ще бдиш ти с поглед устремен напред,
велик другарю СТАЛИН. (Богомил Райнов)*

Учебници по всякакви предмети
Започваха със неговия лик,
Той беше предопределен да свети,
Той беше ултра-супер-най-велик.

Доскоро всички бяхме молекули,
С които той градеше своя свят,
Описван от числа със много нули
За глад, за страх, за смърт и земен ад.

Но точно за това той бе обичан
От всекиго, с душа на роб дарен,
„Баща на всички хора” бе наричан,
Тълпи за него мряха всеки ден.

А чуе ли се врява за прослава,
Друг като него, явно, се задава.

4086.

Водачи в настоящия момент
Уеднаквяват своите пороци,
Но в ролите на цар и президент
Предават добродетелни уроци.

На дело те доказват, че властта
Е сред най-доходните занаяти,
Вълшебница е ненаситна тя,
Богатите превръща в свърхбогати.

Подробност, незначителна наглед,
Това обаче, за да им се случи,
Е будната им съвест най-напред
С железен катинар да се заключи.

А после, верни на добрия вкус,
Ще създадат водачески съюз.

4087.

„Кому да вярвам?“ Този вик се носи,
В дома на победения човек -
Един въпрос над всичките въпроси,
На който отговорът е нелек.

Негодници напират всеотдайно,
Отвсякъде обграждат ни с лъжи,
А тяхното съзвездие сияйно
На тъмно целия народ държи.

С каква безумна алчност ненаситна
Те пият кръв и ръфат свежа плът!
Но ги търпи раята беззащитна,
Да се превива свикнал е гърбът.

Тя иска, но не може да се бори,
В страна със забранени кръгозори.

4088.

Във свой труд Аристотел мъдро пише,
Че щом рушвет се взима несъзнателно,
То по моралните закони свише
Не се предвижда нищо наказателно.

Това да си припомнят са успели
Министрите, дори и депутатите,
И присвояват за семейни цели
Блага, непостижими чрез заплатите.

Недоброволно те са придобили
Апартаментите, колите, вилите,
От обществото нищо не са скрили,
Но отказът не им е бил по силите.

Началници, сплотете си редиците
И често препрочитайте класиците!

4089.

Потребност от задгробна справедливост
Човек изпитвал е от векове
И чрез старание и находчивост
За рая мит успял да изкове.

Той всъщност е курортът за умрели
И със реклами е обезпечен,
Подред приема черни, жълти, бели,
Живели праведно и нощ, и ден.

Там справедливостта блести безплатно
И осветява всеки райски кът,
А в щастие, до болка необятно,
Душите с радост и любов цъфтят.

Но все пак съществува нещо странно –
Защо човек да мре не иска рано?

4090.

Със своята дейност противонародна тя
Къде ли не с успех се е прочула -
Монархия дошла от преизподнята,
С полезност равна винаги на нула.

Тя е развъдникът на поколения
От принцове, царчета и принцеси,
Готови да крадат без угризения,
Щом гилотината не се намеси.

Изпълнени са със самосъзнание,
Че да живеят като паразити
Помага коронованото звание
И правото зад герба да са скрити.

Народът рядко, но все пак успява,
Със по една глава да ги скъсява.

4091.

На Времето в дебелия тефтер
Е вписано за този страшен век:
„По-лесно е да станеш премиер
Отколкото обикновен ЧОВЕК.”

Човещината бе неволник скъп,
Заклучена в занданите лежа,
Човечеството я застреля в гръб
И даде път на щедрата лъжа.

А тя успешно всичко промени
И вля надежда в личния прогрес
Със призива: „Деца, мъже, жени,
Да браним дружно своя интерес!”

И всеки, който в този зов се вслуша,
Ще тъне дълго в щастие до гуша.

4092.

За нас правата бяха задължителни,
На първо място Любовта към Вожда,
Която по причини убедителни
До гроба трябва да ни съпровожда.

Тя беше задължителна в затворите
И на писателя във занаята,
На кухнята и спалнята зад щорите,
А също над и даже под земята.

От многото права се задушавахме,
Затиснати с партийната идея,
Но нито за момент не се решавахме
Да си помислим можем ли без нея.

Навярно някаква подобна теза
Измъчва бройлерите във кафеза.

4093.

Да бъде роб на своето пълновластие
Не е ли участта на всеки вожд?
Със някакво перверзно сладострастие
В това той влага цялата си мощ.

А всеки от предишните приятели
Превърнал се е вече в подчинен
И всички заедно са тълкуватели
На неговата мъдрост всеки ден.

Стараят се да бъдат сред достойните
Крепители на господаря свой,
Запушвайки със себе си пробойните
В режима, който сътворил е той.

Признават им се бойните заслуги
И след това заменят се със други.

4094.

Наричахме я „наша родна Партия”,
За нея всички до един гласувахме
И пеехме „Ний младата сме гвардия
На Георги Димитров”. И марширувахме.

А маршировката бе за единството
Полезна, тъй като ни възпитаваше
Да чезнем и изчезваме в предимството,
Кое то колективът притежаваше.

Из лагерите хората умираха
И с пряпорци червени ги заместваха,
А агитатори отведред намираха

И в чест на Свободата наша шестваха,
Но после тази обстановка звездна,
Като по чудо отведнъж изчезна.

4095.

Историята пази всеки ден
Душата на безсмъртието жива
За онзи, който щедро е дарен
С изкуството изрядно да убива.

По силата на свърхжесток закон
Нараства залогът първоначален,
Достатъчният за Наполеон
Е вече недостатъчен за Сталин.

Но все пак някак тук-таме за цар
По някой виден учен се промъква,
Изместил по погрешка вожд и цар,
Които друг умел палач изтъква.

А на върха, отвред признат за пръв,
Стои пролелият най-много кръв.

4096.

Самоубийството на цял народ
Обикновено става постепенно
За дълъг или кратък период
И като че ли предопределено.

Започва с подсъзнателния жест
На някаква спокойна примиреност,
Че е безмислен всякакъв протест
И вместо него шества обща леност.

„ Били са и по-лоши времена!
Добър е Бог, не ще ни изостави.
Та той обича нашата страна
И ще ни пази! Ние да сме здрави!”

Това е убеждение, което
Извежда право към небитието.

4097.

Преминахме през страшен ален ад,
А там невинността не се прощаваше,
Човекът за човек не беше брат
И често всеки всекиго предаваше.

От този ад останаха следи
Под формата на общо недоверие
И нацията ни се изроди
В огромна примитивна менажерия.

Престъпността се тук узакони,
Законът се превърна в беззаконие,
А правда от неправда се смени
И истината ни лъжа прогони я.

Къде ще стигнем все на заден ход,
Щом нямаме дори автопилот?!

4098.

Във доноси животът му премина,
А там той беше пръв специалист
И с донос, ръчно или на машина,
Готов бе да изпише всеки лист.

Донасяше каквото му попадне,
Слух, случка, дрязги, песен, анекдот,
И ръсеше присъди безпощадни
За слава на работния народ.

О, себе си той никак не пестеше,
Бе величав трудът му благодатен,
Орел-защитник на режима беше

И всички от ДС му се любуваха...
Последният му донос бе изпратен
За лекари, които го лекуваха.

4099.

Напредъкът какво ли не променя!
Царе, идеи, нрави и пари,
Поправя вяра обезнадеждена,
Преиначава робствата дори.

Робия стара се замести с нова
Чрез парната машина на Джеймс Уат,
А днес роботиката е готова
Да обнови изцяло този свят.

Изкуствен интелект ще управлява
Несправещия се с властта човек
И във целоподкупната държава
На справедливост ще настъпи век.

Отново ще сме роби през годините,
Но не на себе си, а на машините.